

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 19.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392836368/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

mine sidste, lå Elever fra mig, ladet mig sulte ihjel, sendt mig på Galejerne, hængt mig — puh!»

Ustandseltigt snakkende fulgte han dem ned til Byen, Tue skottede til ham med en Blanding af Nysgerighed og Ængstelse, ti Mester Linné var Lærer, og Tue vidste, at han en Gang med Tiden skulde i Skole hos ham. Mester Linné forlod dem da heller aldrig, når de var nået ned til Hjemmet og stod ude i Alleen for at sige Farvel, uden han slog en Klo i hans Krave:

»Men Gud -- den Dreng — skal han ikke snart i Skole — i min Skole?»

«Nej, endnu ikke,» sagde Møder.

Mester Linné stirrede lidt på hende med sine skarpe, grå Øjne:

«Fru, De har Ret -- jeg er Skolemester — af Herrens Vrede og min egen Ulykke, og jeg er en fattig Lus, som trænger til de otte Kroner, men jeg siger Dem, siger højlydt: Skole — Fordummelse -- Slaveri — Idioti — Statsanstalt — må jeg bede Dem hilse Inspæktøren?»

Og efter et mægtigt Sving med Hatten, vendte han Ryg og ilte gennem Alleen op mod Byen. Tue kunde godt se, han var meget naragtig, men talte de om ham siden, udbød Søster altid med sin hæflige Stemme og brændende Kinder:

«Ja — men hvad kunde han ikke være blevet til, hvis ikke «Herrens Vrede og hans egen Ulykke» havde puttet ham ned her i Provinsen.»

«Ja — og hvis der ikke havde været Klukflasker og Fruentimmer til,» brummede Fader og tændte sin Pibe.

— — — — —
Sådanne Ture gik de alle Årets Tider: om Vinteren, når Stierne var forsvundne under Sne, og Markerne lå hvide og skreg under deres Fødder, om Sommeren, når Kornet bølgede tungt og gult, så

langt de kunde se, og Axene snappede efter Tucs Ben med lange, spidse Næb, mens Lærkerne kvidrede og trilrede oppe under den blå Himmel, om Efteråret, når de vadede i vissent Løv i de brogede Skove. og Luften var tynd og kold, og om Våren, når alt begyndte at grønnes og spire.